

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 378/2025
25.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Стишовића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 10К 1232/21 од 24.01.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр. 684/24 од 20.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Стишовића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду 10К 1232/21 од 24.01.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр. 684/24 од 20.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду 10К 1232/21 од 24.01.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр. 684/24 од 20.09.2024. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неосноване жалба јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА и пресуда Трећег основног суда у Београду 10К 1232/21 од 24.01.2024. године, потврђена. У ставу другом изреке, одбачена је као неблаговремена допуна жалбе браниоца окривљеног АА изјављена дана 11.03.2024. године против пресуде Трећег основног суда у Београду 10К 1232/21 од 24.01.2024. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Миодраг Стишовић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту

законитости, побијане пресуде укине и претмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу и, на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог Законика не може заснивати, осим ако је с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда, и као незаконите доказа означава исказ оштећене и судско-медицинско вештачење. Међутим, образлажући наведену повреду закона бранилац наводи да је исказ оштећене ББ дат у полицији различит од исказа датог на главном претресу дана 18.08.2021. године, да је у исказу са главног претреса уочљива тежња оштећене да себе виктимизује, а окривљеног представи као насилника, за разлику од исказа датог у полицији, те да одбрана сматра да је исказ оштећена срачунато променила с обзиром на успех у поступку, те да је првостепени суд услед очигледних разлика у датим исказима исказ оштећене са главног претреса од 18.12.2018. године требало да изузме у целости из разматрања. Такође, бранилац наводи да судско-медицинско вештачење обилује неодређеностима и паушалним оценама, а нарочито имајући у виду да судски вештак није на несумњив начин утврдио када су настале повреде оштећене и на који начин су исте настале, као и да је исто непотпуно, јер недостају одређена документа.

На описани начин, иако се бранилац формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, а која је законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, исти полемиче са чињеничним утврђењима, износећи истовремено сопствену оцену изведених доказа, сопствено виђење одлучних чињеница које из тих доказа произлазе, супротно оцени, чињеничним утврђењима и закључцима суда изнетим у побијаним пресудама, на који начин указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, коју образлаже наводима да је у току поступка тужилац делимично одустао од оптужбе у односу на једну од две радње извршења кривичног дела. Наиме, дана 24.01.2024. године тужилац је извршио „прецизирање“ оптужног акта, тако што је изоставио радњу извршења од 07.10.2017. године због наступања апсолутне застарелости, а чему се одбрана противила, јер Законик о кривичном поступку не познаје институт „прецизирања“, а коју радњу је првостепени суд самостално у

пресуди на страни 13 тумачио као измену оптужног акта. По ставу одбране, првостепени суд је био у обавези да донесе одбијајућу пресуду у односу на поменућу радњу извршења од 07.10.2017. године, а како то налаже члан 422. ЗКП, а што је пропустио да учини на штету окривљеног, на који начин је и дошло до те повреде.

На описани начин, иако се бранилац поново позива на законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости (члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП), исти у суштини указује на повреду закона из члана 422. ЗКП (коју повреду и сам нумерише).

У преосталом делу захтева за заштиту законитости бранилац означава и образлаже повреде закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП.

Међутим, чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреде закона из члана 422, члана 438. став 2. тачка 2 и 3) ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Миодрага Стишовића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић